

УДК 37.013.3:37.091:37.015.31:37.016.1

[https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-11\(51\)-2230-2244](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-11(51)-2230-2244)

Денисенко Наталія Григорівна доктор пед. наук, Заслужений вчитель України, декан факультету початкової освіти та фізичної культури КЗВО «Луцький педагогічний коледж» Волинської обласної ради, м.Луцьк, <https://orcid.org/0000-0001-5730-0221>

Корнелюк Віктор Олександрович викладач математики КЗВО «Луцький педагогічний коледж» Волинської обласної ради, м. Луцьк, <https://orcid.org/0000-0003-0966-0876>

Мудрик Сергій Борисович кандидат наук з фізичного виховання і спорту, доцент, доцент кафедри теорії та методики фізичної культури КЗВО «Луцький педагогічний коледж» Волинської обласної ради, м. Луцьк, <https://orcid.org/0000-0002-6385-4009>

Тарасюк Володимир Йосипович спеціаліст вищої категорії, викладач-методист, відмінник освіти України, керівник фізичного виховання, голова спортивного клубу «Олімп», заслужений працівник фізичної культури і спорту України, КЗВО «Луцький педагогічний коледж» Волинської обласної ради, м. Луцьк, <https://orcid.org/0000-0002-3279-0532>

ІНТЕГРАЦІЯ МЕТОДИК НАВЧАННЯ ОСВІТНІХ ГАЛУЗЕЙ У КОНТЕКСТІ ПАРТНЕРСЬКОЇ ТА ПРАКТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

Анотація. У статті обґрунтовано концептуальні засади оновлення системи професійної підготовки майбутніх учителів у контексті сучасних освітніх трансформацій та вимог оновленого Професійного стандарту вчителя (2024). Доведено, що ефективність підготовки педагога Нової української школи зумовлюється переходом до практико-зорієнтованої, інтегративної моделі освіти, яка забезпечує єдність теоретичних знань, педагогічного досвіду та ціннісно-особистісних орієнтацій. Акцентовано, що сучасний учитель має виступати фасилітатором освітнього процесу, здатним синтезувати зміст різних освітніх галузей у єдиному навчальному контексті партнерства, співтворчості та рефлексії. Центральним положенням статті є науково-практичне обґрунтування феномену «викладацьких дизайн-команд», визначених як інноваційної форми колективної методичної діяльності, спрямованої на проєктування інтегрованого навчального контенту та створення освітніх продуктів із високою соціальною та практичною релевантністю. Показано, що діяльність таких команд базується на

принципах педагогіки партнерства, міждисциплінарності та відкритої взаємодії зі стейкхолдерами. У межах цих команд викладачі різних освітніх галузей – математичної, природничої, інформатичної, соціальної та здоров'язбережувальної розробляють і реалізують спільні міжгалузеві проєкти.

На матеріалах досвіду Луцького педагогічного інституту доведено результативність впровадження практико-орієнтованого навчання через педагогіко-туристичні квести, міждисциплінарні дослідницькі лабораторії, освітні хаби та інноваційні практики типу «вчитель-ментор». Продемонстровано, як студенти реалізують на практиці комплексні завдання, що поєднують логіко-рухливі вправи, математичні обчислення, педагогічне моделювання та комунікаційні стратегії, що сприяє розвитку аналітичного, критичного й креативного мислення. Результати анкетування здобувачів освіти засвідчили зростання рівня професійної рефлексії, мотивації до співпраці та усвідомлення педагогіки партнерства як ціннісної основи професії.

Зроблено висновок, що викладацькі дизайн-команди є дієвим механізмом реалізації практико-зорієнтованого та інтегративного підходів у системі вищої педагогічної освіти, оскільки забезпечують органічне поєднання теорії, практики й творчого досвіду у формуванні компетентного вчителя Нової української школи.

Ключові слова: педагогіка партнерства, педагогічна практика, інтеграція фахових методик, методики навчання освітніх галузей, професійна підготовка вчителя, викладацькі дизайн-команди, компетентнісний підхід, співтворчість, Нова українська школа.

Denysenko Natalia Hryhorivna Doctor of Pedagogical Sciences, Dean of the Faculty of Primary Education and Physical Culture, Institution of Higher Education “Lutsk Pedagogical College” of Volyn Regional Council, Lutsk, <https://orcid.org/0000-0001-5730-0221>

Korneliuk Viktor Oleksandrovych Lecturer in Mathematics, Municipal Higher Education Institution “Lutsk Pedagogical College” of Volyn Regional Council, Lutsk, <https://orcid.org/0000-0003-0966-0876>

Mudryk Serhii Borysovych PhD in Physical Education and Sports, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Theory and Methodology of Physical Culture, Communal Institution of Higher Education “Lutsk Pedagogical College” of the Volyn Regional Council, <https://orcid.org/0000-0002-6385-4009>

Tarasyuk Volodymyr Yosypyvych Head of Physical Education Department, Honored Worker of Physical Culture and Sports of Ukraine, Institution of Higher Education “Lutsk Pedagogical College” of Volyn Regional Council, Lutsk, <https://orcid.org/0000-0002-3279-0532>

INTEGRATION OF TEACHING METHODS ACROSS EDUCATIONAL DOMAINS IN THE CONTEXT OF PARTNERSHIP AND PRACTICAL TRAINING FOR THE NEW UKRAINIAN SCHOOL TEACHER

Abstract. The article substantiates the conceptual foundations for updating the system of professional training for future teachers in the context of modern educational transformations and the requirements of the updated Professional Standard for Teachers (2024). It is proven that the effectiveness of training a pedagogue for the New Ukrainian School is determined by the transition to a practice-oriented, integrative model of education, which ensures the unity of theoretical knowledge, pedagogical experience, and value-personal orientations. It is emphasized that the modern teacher must act as a facilitator of the educational process, capable of synthesizing the content of various educational domains within a unified context of partnership, co-creation, and reflection.

The central tenet of the article is the scientific and practical substantiation of the phenomenon of "teaching design teams," defined as an innovative form of collective methodological activity aimed at designing integrated learning content and creating educational products with high social and practical relevance. It is shown that the activities of such teams are based on the principles of partnership pedagogy, interdisciplinary, and open interaction with stakeholders. Within these teams, teachers from different educational domains—mathematical, natural sciences, informatics, social and health-preserving, and physical culture—develop and implement joint cross-curricular projects.

Drawing on the experience of the Lutsk Pedagogical Institute, the effectiveness of implementing practice-oriented learning through pedagogical-tourist quests, interdisciplinary research laboratories, educational hubs, and innovative practices such as "teacher-mentor" is demonstrated. It is shown how students perform complex tasks that combine logic-and-movement exercises, mathematical computations, pedagogical modeling, and communication strategies, which fosters the development of analytical, critical, and creative thinking. The results of a survey of students evidenced an increase in the level of professional reflection, motivation for collaboration, and an understanding of partnership pedagogy as a value-based foundation of the profession.

It is concluded that teaching design teams are an effective mechanism for implementing practice-oriented and integrative approaches in the system of higher pedagogical education, as they ensure the organic combination of theory, practice, and creative experience in shaping a competent teacher for the New Ukrainian School.

Keywords: Key words: partnership pedagogy, teaching practice, integration of professional methods, subject didactics, teacher training, teaching design teams, competence-based approach, co-creation, New Ukrainian School.

Постановка проблеми. Сучасні виклики освітнього простору, зумовлені стрімкими соціальними, технологічними та ціннісними трансформаціями,

зумовлюють потребу у формуванні нового типу педагога – фахівця, здатного діяти в умовах невизначеності, творчо мислити, взаємодіяти та співпрацювати у партнерських форматах. Прийняття у 2024 році оновленого Професійного стандарту вчителя визначило стратегічні орієнтири підготовки педагога Нової української школи, серед яких провідне місце посідають інтегративне мислення, педагогіка партнерства, інноваційність і практична реалізація компетентнісного підходу.

Необхідність трансформації традиційної моделі підготовки вчителя, зорієнтованої переважно на репродуктивне засвоєння знань, вимагає переходу до практико-зорієнтованого й інтегративного навчання, у межах якого фахові методики різних освітніх галузей взаємодоповнюють одна одну. Йдеться не лише про опанування окремих дисциплін – педагогіки, психології, методики навчання математики чи фізичної культури, – а про формування цілісної системи професійних дій, у якій знання, уміння й цінності реалізуються у партнерстві з учнями, колегами та стейкхолдерами.

Практика освітньої діяльності підтверджує, що студенти, залучені до міждисциплінарних і практико-орієнтованих форматів навчання, демонструють вищий рівень професійної мобільності, комунікативної культури та педагогічної рефлексії. У процесі інтеграції змісту освітніх галузей вони створюють і реалізують навчальні ігри з логіко-рухливими завданнями, використовують математичні обчислення у поєднанні з фізичною активністю, проводять колективні проєкти з елементами соціальної комунікації й дослідження. Такі підходи забезпечують формування педагогіки взаємодії, у межах якої вчитель виступає не джерелом інформації, а партнером, наставником і фасилітатором освітнього процесу.

Отже, суть досліджуваної проблеми полягає у необхідності оновлення підготовки майбутніх учителів через інтеграцію методик навчання різних освітніх галузей, посилення практичної складової та впровадження принципів партнерства як ключової цінності й компетентності сучасного педагога. Такий підхід відкриває можливість формувати інтегровану професійну ідентичність учителя, здатного до співтворчості, критичного мислення й ефективної взаємодії в освітньому середовищі Нової української школи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Педагогіка партнерства є однією з ключових тенденцій сучасної освітньої парадигми, адже вона формує нову культуру взаємодії між учителем і здобувачем освіти, засновану на принципах довіри, співпраці та взаємної відповідальності. Цей підхід стає визначальним для Нової української школи, оскільки передбачає перехід від авторитарної моделі викладання до партнерської, де педагог виступає фасилітатором навчання, а учень – активним співтворцем освітнього процесу.

У наукових дослідженнях ця концепція розкривається як у теоретичному, так і в практичному вимірах. Так, Т. С. Кравчинська (2017) визначає педагогіку партнерства як цілісну систему методів і прийомів, заснованих на гуманістичних

цінностях, діалозі та творчій взаємодії між суб'єктами освіти [6, С.2]. На її думку, учень у цій моделі постає не пасивним об'єктом навчання, а рівноправним суб'єктом, тоді як учитель виконує роль наставника, консультанта й співтворця навчального процесу. Така взаємодія забезпечує демократизацію, гуманізацію та моральне зростання освітнього середовища, створюючи підґрунтя для формування самостійності, критичного мислення та соціальної зрілості здобувачів освіти [6, С.5].

У свою чергу, В. Ю. Кришмарел (2021) акцентує увагу на інтеграції як важливій умові розвитку педагогіки партнерства. Науковиця розглядає інтегративний підхід не лише як інструмент поєднання навчальних галузей, а як **засіб** формування цілісного світогляду та компетентнісного мислення учня. Вона наголошує, що міждисциплінарна взаємодія сприяє модернізації освітнього процесу й узгодженню українських практик із європейськими освітніми тенденціями [6, С. 68].

Подібну позицію розвивають О. А. Лавніков та А. С. Лесик (2020), які трактують інтеграцію як багаторівневий процес, що охоплює змістовий, технологічний і діяльнісний аспекти підготовки педагога. Автори підкреслюють значення проєктного навчання, синтезу знань і практикоорієнтованих технологій, завдяки яким формується цілісна система професійних компетентностей майбутніх учителів [8, С. 197].

Цінним для осмислення проблеми є також зарубіжний досвід, який підсилює розуміння педагогіки партнерства як універсальної методології сучасної освіти. Зокрема, А. Cook-Sather, M. Bahti та A. Ntem (2019) у праці «*Pedagogical Partnerships: A How-To Guide for Faculty, Students, and Academic Developers in Higher Education*» презентують ефективні моделі реалізації підходу *students-as-partners* – «студенти як партнери». У цих моделях здобувачі освіти виступають активними співтворцями навчання, а викладачі – фасилітаторами, які підтримують розвиток автономії, критичного мислення та професійної рефлексії [1, с.35].

Таким чином, аналіз наукових джерел дозволяє стверджувати, що інтеграція фахових методик і педагогіка партнерства є взаємодоповнювальними складовими сучасної педагогічної освіти. Їхнє поєднання сприяє не лише оновленню змісту навчання, а й створенню умов для професійного становлення майбутнього вчителя як фасилітатора та партнера освітнього процесу.

Мета і завдання дослідження

Мета статті – обґрунтувати методичні підходи до поєднання теоретичних знань і практичного досвіду майбутніх педагогів через інтеграцію методик різних освітніх галузей у процесі професійної підготовки на засадах педагогіки партнерства.

Для досягнення мети визначено такі завдання:

1.3'ясувати методологічні основи педагогіки партнерства в умовах оновленого Професійного стандарту вчителя.

2. Проаналізувати можливості інтеграції педагогічної практики, математичної та фізкультурної освітньої галузі у процесів професійної підготовки майбутніх педагогів.

3. Провести порівняльне опитування здобувачів освіти спеціальностей «Фізична культура» та «Початкова освіта» з метою з'ясування їхніх поглядів щодо ефективності інтеграції методик у контексті педагогіки партнерства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вартий уваги в межах дослідження і зарубіжний досвід, на що вже зверталось увагу, оскільки він дозволяє зіставити різні підходи та виокремити ті моделі, які можуть бути успішно застосовані у вітчизняній освітній практиці. Зокрема, А. Cook-Sather, М. Bahti та А. Ntem у своїй праці «Pedagogical Partnerships: A How-To Guide for Faculty, Students, and Academic Developers in Higher Education» пропонують практичні моделі реалізації підходу students-as-partners, у межах якого студенти виступають активними співтворцями освітнього процесу. Автори переконливо доводять, що партнерство між викладачем і студентом стимулює критичне мислення, підвищує рівень академічної автономії та сприяє стійкому інституційному розвитку [1].

Зарубіжні дослідження також доводять, що інтеграція методик і принципів педагогіки партнерства є важливим чинником професійного зростання сучасного вчителя. Зокрема, Gryson, T., Strubbe, K., Valcke, T. та Vanderlinde, R. (2024) у своєму дослідженні розглядають потенціал структури *Teacher Design Teams* (TDTs) – команд учителів різних освітніх галузей, які спільно проєктують навчальні рішення. Цей формат співпраці, побудований на взаємній довірі та рівноправності, сприяє формуванню міждисциплінарного мислення, розвитку комунікаційних здатностей і підвищенню рівня педагогічної автономії. Автори підкреслюють, що ефективність TDT (викладацька команда з розробки освітніх матеріалів) залежить від підтримки адміністрації, наявності внутрішнього наставника (коуча) та зовнішньої експертної допомоги. Досвід цієї моделі демонструє, що стійкі професійні команди здатні інтегрувати різні методики у навчальний процес, створюючи інноваційне освітнє середовище, орієнтоване на розвиток компетентностей, а не лише на передавання знань [2].

Загалом проаналізовані джерела демонструють, що інтеграція педагогічних методик та принципів партнерства є не лише тенденцією, а необхідною умовою формування сучасного вчителя – фахівця, здатного гнучко реагувати на виклики часу. Саме тому метою нашого дослідження є теоретичне обґрунтування й практичне моделювання процесу інтеграції фахових методик у контексті педагогіки партнерства як ключової компетентності вчителя Нової української школи.

Інший підхід до реалізації педагогіки партнерства представлено у праці McConnell, C. (2023), де авторка досліджує модель *students as partners* у контексті соціальної педагогіки. Її емпіричне дослідження у вищій освіті Великої Британії показує, як партнерські форми співпраці між викладачами та студентами

трансформують традиційні ієрархічні відносини, надаючи учасникам навчання можливість спільного творення знань. McConnell розглядає партнерство як процес реляційний і контекстуальний, що потребує визнання емоційної та особистісної складової навчання. Такий підхід сприяє формуванню довіри, взаємоповаги та глибшої залученості студентів в освітній процес.

Порівняльний аналіз обох досліджень засвідчує, що педагогіка партнерства є універсальним інструментом для оновлення освітніх систем – від професійної підготовки вчителів до університетської педагогіки. Спільним для них є акцент на співтворенні, рефлексії та взаємній відповідальності, що перетворює освітній процес на партнерську взаємодію, де кожен учасник є активним суб'єктом змін.

Саме тому, спираючись на напрацювання Gryson et al. (2024), Cook-Sather et al. (2019) і McConnell (2023), наше дослідження спрямовано на з'ясування методологічних основ упровадження педагогіки партнерства в українському освітньому контексті. В умовах оновленого Професійного стандарту вчителя (2024 р.) ця парадигма набуває особливого значення, адже сучасний педагог має бути не лише фахівцем своєї галузі, а й партнером, наставником і фасилітатором освітнього процесу, здатним забезпечити інтеграцію знань і практик для розвитку особистості учня та формування компетентностей XXI століття.

Вважаємо, що з'ясування методологічних основ педагогіки партнерства в умовах оновленого професійного стандарту вчителя передбачає глибоке осмислення ціннісних, теоретичних і технологічних засад співпраці між учителем, здобувачем освіти, батьками та колегами як ключового принципу реалізації концепції Нової української школи (НУШ).

У сучасній парадигмі освіти педагогіка партнерства розглядається не як додатковий аспект педагогічної діяльності, а як системоутворювальний методологічний орієнтир, що визначає нову якість підготовки майбутнього педагога. Як зазначають Н. Рудницька та Н. Тарнавська, у Державному стандарті початкової загальної освіти, створеному на засадах компетентнісного підходу, введено поняття міжпредметної компетентності, яку визначено як інтегровану здатність учня використовувати знання, уміння, навички та ціннісні орієнтири для розв'язання міжпредметних завдань. Іншими словами, ідеться про вміння поєднувати навчальний досвід із різних галузей для застосування його у практичній діяльності [9, С.47]. Такий підхід логічно продовжується у філософії педагогіки партнерства, що спрямована на розвиток уміння співпрацювати, аналізувати ситуації з різних позицій і колективно знаходити рішення [9, с. 48].

Саме тому інтеграційний підхід у сучасних наукових дослідженнях розглядається як ефективний механізм реалізації засад педагогіки партнерства. Так, В.В.Войналович (2021) у статті «Інтегроване навчання у початковій школі в умовах Нової української школи» [5, С. 89] розкриває сутність, принципи та форми інтегрованого навчання, акцентуючи на його ролі у розвитку міжпредметних зв'язків та компетентностей молодших школярів.

О. Барановська у праці «Міжпредметна інтеграція як провідна тенденція в організації профільного навчання» аналізує інтеграційні процеси у старшій школі, підкреслюючи їх значення для формування цілісного світогляду учнів [4, С.9]. Подібної позиції дотримуються Н. Максименко, С. Барило та І. Бай, які розглядають міжпредметну інтеграцію як ефективний засіб активізації пізнавальної діяльності учнів і підвищення мотивації до навчання.

Методологічно сучасна підготовка вчителя спирається на принципи міжпредметної інтеграції та практико орієнтованого навчання, що забезпечують цілісність професійного досвіду майбутнього педагога. Такий підхід передбачає поєднання змісту різних освітніх галузей – педагогіки, психології, фізичної культури, математики, туризму– у спільному освітньому контексті, де здатності та компетентності взаємодоповнюють одне одного. Особлива увага приділяється педагогічній практиці, яка стає простором реальної інтеграції теорії й практики: студенти випробовують міждисциплінарні методики, співпрацюють із наставниками, розробляють і реалізують спільні освітні проекти. Завдяки цьому формується досвід партнерської взаємодії, критичного мислення та здатності бачити освітній процес як єдину систему взаємопов'язаних дисциплін і компетентностей.

Таким чином, педагогіка партнерства стає не лише ціннісною платформою, а й методологічною основою інтеграції освітнього процесу. Її реалізація в умовах оновленого професійного стандарту забезпечує формування вчителя нового типу

– педагога-партнера, здатного інтегрувати знання, ініціювати зміни, сприяти розвитку самостійності, критичного мислення. Для майбутнього вчителя така методологічна трансформація має практичне значення. Педагогіка партнерства:

- розвиває готовність до співпраці зі здобувачами освіти та батьками на засадах довіри й взаємоповаги;
- формує здатність утворювати демократичний освітній простір, у якому враховуються індивідуальні особливості здобувачів освіти;
- сприяє розвитку емоційного інтелекту, педагогічної рефлексії та емпатії, що підвищує ефективність освітнього процесу;
- стимулює інноваційність та гнучкість мислення, необхідні для адаптації до змін освітнього середовища;
- забезпечує усвідомлення спільної відповідальності за результат навчання, що є базовою компетентністю сучасного педагога.

Отже, аналіз методологічних засад педагогіки партнерства у світлі нового стандарту має не лише теоретичне, а й прикладне значення – він відкриває можливості для модернізації професійної підготовки майбутніх учителів у напрямі співпраці та інтеграції змісту освіти.

Показовим прикладом практичної реалізації таких підходів є досвід викладачів Луцького педагогічного інституту, які впроваджують педагогічні дизайн-команди як інноваційну модель інтеграції освітнього процесу. У межах

цих команд викладачі різних освітніх компонентів разом зі здобувачами освіти спільно розробляють навчальні модулі, інтегровані заняття та практичні кейси, що поєднують знання з педагогіки, психології, математики, туризму, фізичної культури та ІКТ.

Результатом такої взаємодії стає не лише оновлення педагогічної практики, а й формування у студентів здатності бачити міжгалузеві зв'язки, застосовувати інтегровані методики на уроках та будувати партнерські відносини у професійному середовищі.

Одним із найяскравіших проявів міжпредметної інтеграції у Луцькому педагогічному інституті стали педагогіко-туристичні квести, що поєднують методичну, практичну та виховну складові підготовки майбутніх учителів. Під час таких заходів студенти виконують комплексні інтегровані завдання, які моделюють реальні педагогічні ситуації, вимагають гнучкості мислення, командної взаємодії та здатності до партнерства.

Завдяки злагодженій співпраці викладачів і стейкхолдерів освітнього процесу – представників Центру національно-патріотичного виховання Волині, методистів педагогічної практики, громадських організацій – інститут поступово перетворюється на інтерактивний освітній простір, у якому освітній процес виходить за межі аудиторії. Коридори та навчальні зали стають «освітніми станціями» – пунктами виконання різнопланових, різнорівневих завдань, що інтегрують компетентності з педагогіки, психології, фізичної культури, географії та ІКТ. Такий формат не лише активізує пізнавальну діяльність, а й створює атмосферу співтворчості, у якій студенти вчаться бачити міжгалузеві зв'язки та реалізовувати принципи педагогіки партнерства у власній професійній практиці.

Математико-географічний етап – студенти, користуючись картами, компасами й мобільними додатками, виконують геометричні розрахунки у просторі, визначають площу, відстані, напрями, демонструючи здатність до масштабування. Це завдання поєднує елементи географії, математики та цифрової грамотності.

Педагогічно-психологічний етап – учасники створюють мікросценарії інтегрованих уроків або ігор, що передбачають співпрацю, підтримку й емоційне залучення дітей. Тут формуються здатності до педагогічної комунікації, емпатії, саморегуляції.

Освітньо-дослідницький етап – студенти організовують мобільні міні-лабораторії, збирають дані (наприклад, температурні показники, рівень рухової активності, результати опитувань) та здійснюють їх математичний аналіз математичними методами, розвиваючи аналітичні й дослідницькі компетентності.

Педагогічно-креативний етап – групи проєктують інтегровані освітні події, наприклад, «Подорож Україною крізь числа» чи «Велич простору і руху», де поєднано історико-географічні факти, логічні завдання, національно-патріотичний зміст та елементи народної культури.

У результаті участі студентів у таких заходах відбувається інтеграція змістових, методичних і діяльнісних компетентностей:

із математики – розвиток логічного, алгоритмічного й аналітичного мислення;

з туризму на географії – формування просторової уяви, екологічної та культурної обізнаності;

із педагогіки – оволодіння стратегіями співпраці, розвитку партнерських відносин та організації навчання через діалог.

Такі практики змінюють саму динаміку освітнього процесу – інститут на кілька годин стає інтерактивним освітнім майданчиком, де навчання відбувається через дію, досвід і співпрацю. Це не лише урізноманітнює освітній процес, а й формує у студентів усвідомлення ролі вчителя як партнера, здатного об'єднувати знання, мислити міждисциплінарно та навчати через взаємодію.

Отже, *викладацькі дизайн-команди* можна визначити як інноваційну форму колективної методичної діяльності, побудовану на принципах педагогіки партнерства, співтворчості та відкритої взаємодії зі стейкхолдерами. Вони функціонують як динамічні професійні спільноти, у межах яких викладачі різних галузей разом із партнерами створюють освітні продукти, що мають практичну релевантність і суспільну значущість.

Саме така взаємодія сприяє узгодженню академічних інновацій із потребами сучасної школи, формує практичну готовність студентів до міждисциплінарної діяльності та зміцнює педагогічну культуру партнерства як важливу складову професійної підготовки.

З метою поглибленого аналізу ефективності таких підходів було проведено анкетування студентів педагогічних спеціальностей. Дослідження дало змогу виявити, як майбутні вчителі оцінюють поєднання різних освітніх методик у процесі підготовки та яке значення надають педагогіці партнерства у власному професійному становленні.

Опитування мало анонімний характер, а отримані результати використано виключно в наукових цілях. Анкета складалася з двох блоків запитань, перший із яких був присвячений розумінню студентами сутності педагогіки партнерства.

На запитання анкети *«Як Ви розумієте поняття педагогіка партнерства у контексті Вашої майбутньої професії?»* отримано змістовні відповіді, що дозволили виокремити певні тенденції у сприйнятті цього феномена студентами різних спеціальностей. Частково проаналізуємо їх.

Студенти спеціальності **«Фізична культура»** найчастіше пов'язують педагогіку партнерства з ідеєю командної взаємодії, спільної діяльності вчителя та учнів, де головними є довіра, взаємоповага й мотивація. Типовими є такі висловлювання:

– «Педагогіка партнерства для мене – це спільна робота вчителя й учнів на уроці фізичної культури, коли ми не просто виконуємо вправи, а разом шукаємо способи досягти результату. Учитель виступає не як тренер, що дає

накази, а як наставник, який підтримує, мотивує та допомагає кожному учню розкрити свої можливості...»

– «У фізичній культурі партнерство проявляється у взаємоповазі, довірі й спільному прагненні до розвитку. Це коли діти відчують, що їхні зусилля важливі, що вчитель слухає їх, а вони можуть пропонувати свої ідеї, ігри або вправи...»

– «Для мене педагогіка партнерства – це коли вчитель фізичної культури створює атмосферу команди, де кожен учень відчуває себе рівноправним учасником. Ми разом плануємо уроки, обговорюємо результати, підтримуємо одне одного, як у спортивній команді...»

Отже, у студентів цього напряму педагогіка партнерства асоціюється насамперед із командним духом, наставництвом і створенням умов для спільного досягнення мети. Для них партнерські стосунки – це природна форма взаємодії, що перегукується з логікою спортивного тренування, орієнтованого на співпрацю, взаємну підтримку та розвиток мотивації.

Студенти спеціальності «**Початкова освіта**» трактують поняття педагогіки партнерства значно ширше – як гуманістичну модель освітньої взаємодії, що ґрунтується на довірі, діалозі та емоційній підтримці дитини. Найхарактерніші висловлювання респондентів:

– «Педагогіка партнерства – це коли учитель і учень є рівноправними учасниками навчального процесу. Учитель не нав'язує знання, а допомагає дитині самостійно їх відкривати. Це навчання через довіру, співпрацю та спільне творення знань...»

– «Для мене це сучасний підхід до навчання, де важливими є діалог, взаємоповага та співдія між учителем, дітьми й батьками. Такий учитель – не керівник, а наставник, який веде учня до пізнання через підтримку й співтворчість...»

– «Партнерство в освіті – це коли дитина не боїться висловлювати свою думку, експериментувати, ставити запитання. Учитель повинен створити безпечне середовище, у якому дитина відчуває себе цінною особистістю...»

– «Для майбутнього вчителя початкових класів партнерство – це вміння працювати з дітьми, батьками та колегами як єдина команда. Це особливо важливо в інтегрованому навчанні, де результат залежить від співпраці всіх учасників освітнього процесу...»

У відповідях студентів цієї спеціальності домінують поняття співтворчості, емоційно-позитивного клімату, педагогічного діалогу та розвитку особистісного потенціалу учня.

Аналіз відповідей на запитання анкети «Які переваги Ви бачите у поєднанні методик різних дисциплін?» Згідно з результатами опитування студентів спеціальностей «Фізична культура» та «Початкова освіта», інтеграція різних методик в освітній процес сприймається як важливий інструмент, що сприяє розвитку як інтелектуальних, так і практичних здатностей здобувачів

освіти. Студенти обох спеціальностей відзначають значні переваги в поєднанні методик різних освітніх галузей, зокрема в аспектах мотивації, глибшого опанування матеріалу, розвитку міжпредметних зв'язків і формуванні інтегрованих компетентностей.

Спеціальність «Фізична культура»

Студенти цієї спеціальності акцентують на тому, що інтеграція різних методик робить уроки фізичної культури не лише цікавішими, а й більш змістовними. Наприклад, застосування математичних розрахунків для вимірювання результатів або планування маршрутів з елементами туризму дозволяє дітям побачити практичний сенс освітнього процесу, що в свою чергу, підвищує їхню зацікавленість. Такий підхід дає змогу студентам показати, як компетентності з різних освітніх компонентів можуть бути пов'язані та доповнювати одне одного.

Здобувачі освіти відзначають, що інтеграція не лише розвиває фізичні, але й інтелектуальні здібності учнів. Це дозволяє учням не лише виконувати фізичні вправи, але й активно мислити, аналізувати, порівнювати, а також розраховувати різні параметри, що робить уроки фізкультури частиною цілісного освітнього процесу. Відзначено, що інтеграція методик сприяє командній роботі, комунікації та креативності – учні вчаться працювати в групах, розв'язувати задачі, поєднуючи рухову активність та логічне мислення.

Ці відповіді підтверджують, що для студентів спеціальності «Фізична культура» інтеграція освітніх компонентів є важливим елементом розвитку мотивуючого освітнього середовища, де кожен учень має можливість застосовувати різноманітні знання для досягнення результату. Вони також відзначають, що поєднання освітніх галузей допомагає виявити зв'язки між різними науками та застосовувати ці знання на практиці, що підвищує інтерес до освітнього процесу.

Спеціальність «Початкова освіта»

Студенти спеціальності «Початкова освіта» бачать у поєднанні методик природний і захоплюючий освітній процес навчання, який допомагає дітям не лише сформувати та розвинути компетентності з окремих освітніх галузей, а й побачити їхній взаємозв'язок.

Вони відзначають, що інтеграція освітніх галузей дозволяє уникнути сприйняття навчального матеріалу як розрізнених блоків, що сприяє глибшому його розумінню та розвитку цілісного світогляду учнів. Такий підхід створює сприятливі умови для критичного мислення, творчості та розвитку навичок співпраці серед учнів.

Зокрема, вони підкреслюють, що завдяки інтеграції освітніх галузей можна організувати тематичні тижні, квести та проєкти, що дають учням змогу вчитися через діяльність і практичний досвід. Це стимулює активну участь дітей у освітньому процесі та сприяє розвитку їхніх комунікативних і соціальних компетентностей.

Ще однією важливою перевагою інтеграції методик студенти вважають педагогіку партнерства, яка полягає в спільній роботі здобувачів освіти, учителя і батьків як єдиної команди. Це зміцнює взаєморозуміння та формує здатність до спілкування, взаємопідтримки та спільного досягнення навчальних результатів. Такий підхід є особливо важливим у контексті інтегрованого навчання, де результат залежить від спільної праці всіх учасників освітнього процесу.

Загалом, результати опитування свідчать, що поєднання різних методик дозволяє як студентам фізичної культури, так і студентам початкової освіти створювати більш цілісне і перспективне освітнє середовище. Для студентів фізичної культури важливим є поєднання фізичної активності з логічними та математичними аспектами, що дозволяє створити навчання, яке поєднує не тільки тілесний розвиток, а й інтелектуальне зростання учнів. Для студентів початкової освіти інтеграція є важливим інструментом для розвитку критичного мислення, творчої активності та командної роботи, а також для створення педагогічного партнерства, що дозволяє зміцнити зв'язок між усіма учасниками освітнього процесу.

У результаті можна стверджувати, що інтеграція методик є потужним засобом оптимізації освітнього процесу, розвитку міжгалузевих зв'язків, а також формування готовності вчителів працювати в умовах партнерської взаємодії, що є невід'ємною частиною концепції Нової української школи.

Отже, «педагогіку партнерства» можна визначити як інтегративну модель професійної взаємодії у системі освіти, що ґрунтується на спільному проектуванні освітнього процесу викладачами, студентами й представниками освітнього середовища. Вона реалізується через педагогічні дизайн-команди – колегіальні групи, які поєднують фахівців різних освітніх галузей знань для створення інтегрованих навчальних модулів, квестів, практичних завдань і рефлексивних проєктів. У такому форматі педагогіка партнерства виступає механізмом міжгалузевої інтеграції, що забезпечує поєднання теорії й практики, розвиток креативності, командної взаємодії та здатності до співтворення освітнього простору.

Висновок. Проведене дослідження підтвердило, що ефективна підготовка майбутнього вчителя Нової української школи можлива лише за умови органічного поєднання інтеграції методик навчання освітніх галузей, педагогіки партнерства та практико-орієнтованого навчання. Доведено, що оновлений Професійний стандарт учителя (2024) висуває нові вимоги до ролі педагога – від виконавця навчальних програм до фасилітатора і партнера освітнього процесу, здатного створювати умови для активної, самостійної та творчої діяльності учнів.

Результати апробації практико-орієнтованих форм роботи (педагогіко-туристичних квестів, дослідницьких лабораторій, міждисциплінарних проєктів, інтегрованих занять) засвідчили, що практика є ключовим середовищем формування професійної компетентності. Саме під час практичної діяльності

майбутні вчителі навчаються узгоджувати зміст і методи різних освітніх галузей, застосовувати логіко-рухливі, математичні, комунікативні та дослідницькі завдання як цілісну систему педагогічної взаємодії.

Авторське бачення діяльності викладацьких дизайн-команд розкриває їх як ефективний інструмент інтеграції теорії та практики, що забезпечує створення реальних освітніх продуктів – сценаріїв занять, методичних кейсів, навчальних ігор, моделей партнерської комунікації. Ці форми сприяють розвитку креативності, аналітичного мислення й здатності до співпраці у майбутніх педагогів. Отже, інтеграція методик навчання освітніх галузей у поєднанні з практичним навчанням та партнерською взаємодією визначає нову парадигму професійної підготовки вчителя. Вона забезпечує становлення педагога-партнера, який уміє діяти в інноваційному освітньому середовищі, гармонійно поєднуючи знання, досвід і практику.

Такий підхід сприяє переходу від декларативної до реальної компетентнісної освіти, де практика стає не завершальним етапом, а постійним простором професійного зростання й творчого самовираження вчителя.

Література

1. Cook-Sather A., Bahti M., Ntem A. *Pedagogical Partnerships: A How-To Guide for Faculty, Students, and Academic Developers in Higher Education*. Elon University Center for Engaged Learning, 2019. – Розд. 2 «Principles of Partnership», с. 12–18; розд. 4 «Practical Implementation», с. 35–43.
2. Gryson T., Strubbe K., Valcke T., Vanderlinde R. Enhancing teachers' interdisciplinary professional development through teacher design teams: Exploring facilitating conditions and sustainability. *Education Sciences*, 2024, Vol. 14, No. 4, Article 425. DOI: 10.3390/educsci14040425.
3. McConnell C. Igniting social pedagogy through learning and teaching partnerships in a higher education context. *International Journal of Social Pedagogy*, 2023, Vol. 12, No. 1. DOI: 10.14324/111.444.ijsp.2023.v12.x.009.
4. Барановська О. В. Міжпредметна інтеграція як провідна тенденція в організації профільного навчання. *Педагогічна освіта: теорія і практика*, 2017, Вип. 22 (1), Ч. 1, с. 9–13.
5. Войналович В. В. Інтегроване навчання у початковій школі в умовах Нової української школи. *Актуальні проблеми в системі освіти: заклад загальної середньої освіти – доуніверситетська підготовка – заклад вищої освіти*, 2021, № 1 (1), с. 89–91. DOI: 10.18372/2786-5487.1.15832.
6. Кравчинська Т. С. Педагогіка партнерства – основні ідеї, принципи та сутність [Електронний ресурс]. Київ: Інститут інформаційних технологій і засобів навчання НАПН України, 2017. 5 с. – Режим доступу: <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/707221/>.
7. Кришмарел В. Ю. Інтеграція в загальній середній освіті: сутнісні особливості, світові тенденції, українські перспективи. *Український педагогічний журнал*, 2021, № 1, с. 65–74. DOI: 10.32405/2411-1317-2021-1-65-7466.
8. Лавніков О. А., Лесик А. С. Інтегративний підхід у системі вищої освіти: поняття і особливості. *Вісник Університету імені Альфреда Нобеля. Серія «Педагогіка і психологія»*, 2020, № 1 (19), с. 195–205. DOI: 10.32342/2522-4115-2020-1-19-23.
9. Рудницька Н., Тарнавська Н. Дидактична суть інтеграції та способи її реалізації в процесі навчання математики в закладі дошкільної освіти та початковій школі. *Молодь і ринок*, 2018, № 7 (162), с. 46–51.

References

1. Cook-Sather, A., Bahti, M., & Ntem, A. (2019). *Pedagogical partnerships: A how-to guide for faculty, students, and academic developers in higher education*. Elon University Center for Engaged Learning.
2. Gryson, T., Strubbe, K., Valcke, T., & Vanderlinde, R. (2024). Enhancing teachers' interdisciplinary professional development through teacher design teams: Exploring facilitating conditions and sustainability. *Education Sciences*, 14(4), Article 425. <https://doi.org/10.3390/educsci14040425>.
3. McConnell, C. (2023). Igniting social pedagogy through learning and teaching partnerships in a higher education context. *International Journal of Social Pedagogy*, 12(1). <https://doi.org/10.14324/111.444.ijsp.2023.v12.x.009>
4. Baranovska, O. V. (2017). Mizhpredmetna intehtatsiia yak providna tendentsiia v orhanizatsii profilnoho navchannia [Interdisciplinary integration as a leading trend in the organization of specialized training]. *Pedahohichna osvita: teoriia i praktyka [Pedagogical Education: Theory and Practice]*, 22(1), 9–13. [in Ukrainian].
5. Voinalovych, V. V. (2021). Intehrovane navchannia v pochatkovii shkoli v umovakh Novoi ukrainskoi shkoly [Integrated learning in primary school in the conditions of the New Ukrainian School]. *Aktualni problemy v systemi osvity: zaklad zahalnoi serednoi osvity – douniversytetska pidhotovka – zaklad vyshchoi osvity [Current Problems in the Education System: General Secondary Education Institution – Pre-University Training – Higher Education Institution]*, 1(1), 89–91. <https://doi.org/10.18372/2786-5487.1.15832> [in Ukrainian].
6. Kravchynska, T. S. (2017). Pedahohika partnerstva – osnovni idei, pryntsyipy ta sutnist [Pedagogy of partnership: Basic ideas, principles and essence]. *Instytut informatsiinykh tekhnolohii i zasobiv navchannia NAPN Ukrainy [Institute of Information Technologies and Learning Tools of the NAES of Ukraine]*. <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/707221/1> [in Ukrainian].
7. Kryshmarel, V. Yu. (2021). Intehtatsiia v zahalnoi serednii osviti: sutnisni osoblyvosti, svitovi tendentsii, ukrainski perspektyvy [Integration in general secondary education: Essential features, world trends, Ukrainian perspectives]. *Ukrainskyi pedahohichnyi zhurnal [Ukrainian Pedagogical Journal]*, (1), 65–74. <https://doi.org/10.32405/2411-1317-2021-1-65-74> [in Ukrainian].
8. Lavnykov, O. A., & Lesyk, A. S. (2020). Intehtatyvnyi pidkhid u systemi vyshchoi osvity: poniattia i osoblyvosti [Integrative approach in the system of higher education: Concept and features]. *Visnyk Universytetu imeni Alfreda Nobelia. Seriiia "Pedahohika i psykhologhiia" [Bulletin of Alfred Nobel University. Series "Pedagogy and Psychology"]*, (1), 195–205. <https://doi.org/10.32342/2522-4115-2020-1-19-23> [in Ukrainian].
9. Rudnytska, N., & Tarnavska, N. (2018). Dydaktychna sut intehtatsii ta sposoby yii realizatsii v protsesi navchannia matematyky v zakladi doshkilnoi osvity ta pochatkovii shkoli [The didactic essence of integration and ways of its implementation in the process of teaching mathematics in preschool and primary school]. *Molod i rynok [Youth and the Market]*, (7), 46–51. [in Ukrainian].